

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 99.921 van 18 oktober 2001
in de zaak A. 49.308/VII-14.348.**

In zake : de b.v.b.a. ALGEMEEN BIOKLINISCH LABORATORIUM,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. VAN BRABANT,
kantoor houdende te BRUGGE,
Doornstraat 326

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd
door de Minister van Sociale Zaken,
die woonplaats kiest bij
advocaat bij het Hof van Cassatie Ph. GÉRARD,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 523/28.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. ALGEMEEN
BIOKLINISCH LABORATORIUM op 30 november 1992 heeft ingediend om de
vernietiging te vorderen van :

“1. Het Koninklijk Besluit van 24 september 1992 tot vaststelling van nadere
regelen betreffende forfaitaire honoraria voor sommige verstrekkingen inzake
klinische biologie, verleend aan niet in een ziekenhuis opgenomen
rechthebbenden alsmede de onderaanneming van deze verstrekkingen, zoals
bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 september 1992 (...),
minimaal het artikel 3 van vermeld K.B.

en, voor zoveel als nodig :

2. Het Koninklijk Besluit van 24 september 1992 tot wijziging, wat de
verstrekkingen van klinische biologie van de niet in een ziekenhuis opgenomen
rechthebbenden betreft, van het Koninklijk Besluit van 4 november 1963 tot
uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een
regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, zoals
bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 september 1992 en

3. Het Koninklijk Besluit van 24 september 1992 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 23 maart 1982 tot vaststelling van het persoonlijk aandeel van de rechthebbende of van de tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging in het honorarium voor bepaalde verstrekkingen, zoals bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 september 1992.”;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de beschikking van 16 juli 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 maart 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN BRABANT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. SIMONART die, loco advocaat bij het Hof van Cassatie Ph. GÉRARD verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Artikel 3 van het bestreden koninklijk besluit van 24 september 1992 tot vaststelling van nadere regelen betreffende de forfaitaire honoraria voor sommige verstrekkingen inzake klinische biologie, verleend aan niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden, alsmede de onderaanneming van deze verstrekkingen, vindt zijn rechtsgrond in artikel 34quaterdecies van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering. Artikel 34quaterdecies van de wet van 9 augustus 1963, ingevoegd bij de wet van 6 juli 1989 en gewijzigd bij de wet van 29 december 1990 luidt als volgt :

“Art. 34quaterdecies. Onder geneeskundige verstrekkingen die in onderaanneming worden verricht, dienen te worden verstaan de verstrekkingen die aanleiding geven tot een tegemoetkoming van de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering en waarvan de uitvoering, die is toevertrouwd aan een zorgenverstrekker, dienst of inrichting, daarin begrepen de laboratoria voor klinische biologie, wordt overgedragen aan een andere zorgenverstrekker, dienst of inrichting, daarin begrepen de laboratoria voor klinische biologie. De verstrekkingen welke op verzoek van een verplegingsinrichting die niet over een geïntegreerd laboratorium voor klinische biologie beschikt, worden uitgevoerd door een laboratorium voor klinische biologie, worden gelijkgesteld met in onderaanneming verrichte verstrekkingen; dat laboratorium voor klinische biologie wordt als onderaannemer beschouwd.

De Koning kan, na advies van het Beheerscomité van de Dienst voor geneeskundige verzorging en bij een in Ministerraad overlegd besluit, voor die verstrekkingen specifieke vergoedingsvoorwaarden vastleggen. Hij kan aldus de voorwaarden en regelen bepalen waaraan het voorschrijven, het attesteren en het factureren van die verstrekkingen moeten beantwoorden. Bovendien kan Hij vaststellen aan wie die verstrekkingen dienen te worden betaald.

In het geval waarin degene die de uitvoering van die verstrekkingen toevertrouwt aan een onderaannemer, de verzekeringstegemoetkoming int op grond van forfaitaire honoraria, kan de Koning, op grond van de door Hem bepaalde regelen, het bedrag vastleggen dat hij aan die onderaannemer moet storten.”

1.2. Voormeld artikel 3 luidt als volgt :

“Art. 3. Als een deel van de analyses ter uitvoering naar een ander laboratorium wordt gestuurd, mogen de onder de nummers 591312, 591334, 591356 en 591371 bedoelde honoraria door dat ander laboratorium niet worden geattesteerd. Het eerste laboratorium behoort echter die forfaits te delen met het tweede laboratorium, rekening houdende met de bedragen van de verstrekkingen die het zelf heeft verricht en van die welke het in onderaanneming aan het tweede heeft toevertrouwd.

Het eerste laboratorium mag voor zijn facturering alleen gebruiken :

- het pseudocodenummer 591430 in het geval het honorarium 591312 verschuldigd is;
- het pseudocodenummer 591452 in het geval het honorarium 591334 verschuldigd is;
- het pseudocodenummer 591474 in het geval het honorarium 591356 verschuldigd is;
- het pseudocodenummer 591496 in het geval het honorarium 591371 verschuldigd is;

Die pseudocodenummers betekenen dat het eerste laboratorium een deel van de voorgeschreven analyses in onderaanneming heeft gegeven.

In beide gevallen moet het erkenningsnummer van het laboratorium waaraan de verstrekkingen in onderaanneming zijn gegeven, worden vermeld op het getuigschrift voor verstrekte hulp onder het erkenningsnummer van het eerste laboratorium.

Het laboratorium dat als onderaannemer werkt, moet het pseudocodenummer 591290 (waarde nul) gebruiken en op het getuigschrift voor verstrekte hulp het erkenningsnummer vermelden van het laboratorium dat het de analyses in onderaanneming heeft gegeven; die vermelding moet staan onder zijn eigen erkenningsnummer . Dat pseudocodenummer betekent dat de geattesteerde analyses in onderaanneming zijn verricht.

Het eerste laboratorium moet nochtans rekening houden met de overgemaakte analyses om te bepalen of de waarden bedoeld onder de volgnummers 591312, 591334, 591356 en 591371 worden bereikt of overschreden “;

1.3. De verzoekende partij exploiteert een laboratorium dat verstrekkingen van klinische biologie verleent aan niet in een ziekenhuis opgenomen rechthebbenden.

Alle stalen waarvoor de verzoekende partij (primair laboratorium) niet in staat is, door het ontbreken van een vergunning of een bepaald type van analysetoestel, zelf de analyse uit te voeren, worden in onderaanneming aan een

ander laboratorium (secundair laboratorium) gegeven om de testen te laten uitvoeren.

Teneinde het secundair laboratorium in staat te stellen de analyses uit te voeren, doet het primair laboratorium een aantal verrichtingen, zoals o.a. het ter beschikking stellen van het nodige materiaal tot afname van de stalen, het ophalen en verwerken van de stalen voor analyse, waarvoor zij de kosten moet dragen, die zij bestempelt als “primaire kosten”;

2. Ontvankelijkheid

2.1. Overwegende dat ambtshalve opgemerkt dient te worden dat het beroep onontvankelijk is, in zoverre het “voor zoveel als nodig” gericht is tegen het tweede en het derde bestreden besluit ; dat het voorwerp van een annulatieberoep immers krachtens artikel 2, § 1, 2°, van het algemeen procedurereglement moet worden bepaald in het verzoekschrift, door de verzoekende partij, en dus niet door de Raad van State;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij bij wege van exceptie opwerpt dat de verzoekende partij haar belang niet aantoonst bij de vernietiging van de artikelen 1, 2, 4 en 5, van het eerste bestreden besluit; dat zij voorts opwerpt dat de verzoekende partij ook geen belang heeft bij de vernietiging van artikel 3 van het bestreden besluit; dat zij in dit verband doet gelden :

“De verzoekende partij zou moeten aantonen dat vóór de inwerkingtreding van dit artikel, haar zogeheten ‘primaire kosten’ voor haar geen verloren kosten waren in geval van onderaanneming.

De verwerende partij is van mening dat het bestreden artikel 3 van het eerste aangevochten Koninklijk Besluit de toestand van de verzoekende partij wat betreft die primaire kosten niet heeft gewijzigd”;

Overwegende dat de verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift stelt :

“Verzoekster heeft een persoonlijk, rechtstreeks en onmiddellijk belang bij dit verzoek tot vernietiging in de zin van artikel 19, lid 1 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Verzoekster is een vennootschap, eigenaar en uitbater van een laboratorium voor klinische biologie dat thans onder de van kracht zijnde wetgeving voldoet aan de voorwaarden tot tegemoetkoming van de ziekteverzekering.

Ingevolge het artikel 3 van het K.B. van 24 september 1992 wordt verzoekster, die veel stalen in onderaanneming uitbesteedt, rechtstreeks op nadelige wijze getroffen in haar exploitatie”;

dat diezelfde partij in haar memorie van wederantwoord nog stelt dat de drie door haar aangevochten besluiten het bestaande systeem grondig hebben gewijzigd;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf uitdrukkelijk stelt dat zij, “ingevolge het artikel 3” rechtstreeks op nadelige wijze wordt getroffen in haar exploitatie; dat de rechtstoestand van die partij, een laboratorium dat analyses in onderaanneming uitbesteedt, door deze bepaling inderdaad ongunstig wordt beïnvloed; dat zij aldus belang heeft bij de vernietiging van de desbetreffende bepaling;

Overwegende dat zij zelf in haar verzoekschrift haar belang duidelijk beperkt tot het desbetreffende artikel 3, hetwelk het principe bepaalt van de verdeling van de forfaitaire honoraria tussen de zgn. primaire en de secundaire labo’s; dat haar middelen ook uitsluitend betrekking hebben op dat artikel en het erin vervat liggende principe van de bedoelde verdeling zonder dat rekening zou zijn gehouden met de “primaire kosten” die de primaire labo’s moeten dragen; dat de exceptie van de verwerende partij in die mate gegrond is;

3. Ten gronde

3.1. Eerste middel

3.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen de volgende argumenten ontwikkelen :

3.1.1.1. De verzoekende partij voert in haar eerste **middel** aan dat de door artikel 34undecies en artikel 34quaterdecies van de Z.I.V.-wet voorgeschreven vormvoorschriften zijn geschonden, inzonderheid wat de noodzakelijke voorafgaande adviezen betreft.

De verzoekende partij voert aan dat op het verzoek tot mededeling van de vereiste adviezen, gericht aan het ministerie van sociale zaken, geen antwoord kwam.

3.1.1.2. De verwerende partij repliceert in haar **memorie van antwoord** dat uit het administratief dossier blijkt dat de minister van sociale zaken op 14 juni 1992 het ontwerp van het bestreden koninklijk besluit voor advies heeft toegestuurd aan de representatieve beroepsorganisaties van geneesheren en aan de verzekeringsinstellingen.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat het Beheerscomité van de Dienst voor geneeskundige verzorging van het RIZIV op 27 juli 1992 advies heeft uitgebracht over het ontwerp van het bestreden koninklijk besluit.

3.1.1.3. De verzoekende partij doet in haar **memorie van wederantwoord** gelden dat er een akkoord, zoals voorzien in artikel 34undecies, § 3, Z.I.V.-wet, in de Nationale Commissie geneesheren-ziekenhuizen bestond omtrent de wijze waarop het forfait bedoeld in paragraaf 2 van artikel 34undecies Z.I.V.-wet wordt vastgesteld.

Vermits niet alle punten van dit akkoord werden uitgevoerd door de Koning, is er sprake van machtsoverschrijding.

3.1.1.4. De **verzoekende partij** voert in haar **laatste memorie** geen nieuwe argumenten aan ter ondersteuning van het eerste middel;

3.1.2. Bespreking

Overwegende dat artikel 3 van het bestreden koninklijk besluit is genomen ter uitvoering van artikel 34quaterdecies, tweede en derde lid, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, ingevoegd bij de wet van 6 juli 1989 en gewijzigd bij de wet van 29 december 1990, en niet van het door de verzoekende partij ingeroepen artikel 34undecies ; dat niet wordt betwist dat het bestreden besluit werd genomen na advies van het beheerscomité van de dienst voor geneeskundige verzorging en dat het in ministerraad werd overlegd ; dat het middel bijgevolg **niet gegrond** is ;

3.2. Tweede middel

3.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen de volgende argumenten ontwikkelen :

3.2.1.1. De verzoekende partij voert in haar tweede **middel** aan dat artikel 3 van het bestreden besluit o.m. het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel schendt.

Het bestreden artikel 3 creëert een ongrondwettelijke ongelijkheid tussen de categorie van laboratoria die stalen uitbesteden in onderaanneming (de primaire laboratoria) en de categorie van laboratoria die de stalen analyseren in onderaanneming (de secundaire laboratoria) aangezien de secundaire laboratoria een bij koninklijk besluit gereguleerd recht hebben op een deel van het forfait in verhouding met de bedragen van de verstrekkingen die het zelf heeft verricht.

De primaire laboratoria hebben slechts recht op hun deel van het forfait in verhouding met de bedragen van de door haar verrichte verstrekkingen zonder dat het primaire laboratorium de garantie heeft dat haar primaire kosten zullen gedekt zijn en dat het remgeld door de patiënt uiteindelijk zal betaald worden.

Dit onderscheid tussen beide categorieën van laboratoria berust op geen enkele objectieve grondslag.

Voorts voert de verzoekende partij aan dat volgens de nomenclatuur en de daaruit voortvloeiende tarieven verbonden aan de verschillende geneeskundige verstrekkingen, aan een laboratorium dat een verstrekking van klinische biologie verricht een tegemoetkoming wordt toegekend, zonder dat die tegemoetkoming wordt opgesplitst in functie van alle kostencomponenten van een verstrekking van klinische biologie.

Het recht op een deel van het forfait dat het secundaire laboratorium ontvangt ingevolge artikel 3 van de bestreden beslissing omvat ook een deel van de tegemoetkoming voor de primaire kosten.

Zodanig draagt het primaire laboratorium de kosten, zonder ervoor vergoed te worden.

De verzoekende partij meent dat daardoor een secundair laboratorium in een bevoorrechte positie wordt geplaatst.

3.2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar **memorie van antwoord** dat het beginsel van de gelijkheid in principe inhoudt dat allen die in dezelfde toestand verkeren op dezelfde wijze moeten worden behandeld.

De primaire laboratoria en de secundaire laboratoria bevinden zich duidelijk niet in dezelfde toestand.

Een primair laboratorium voert de door haar in onderaanneming gegeven prestatie van klinische biologie niet zelf uit terwijl een secundair laboratorium die prestatie zelf uitvoert.

Hun verschillende behandeling is juist gestoeld op de verschillende toestand waarin elk van die laboratoria zich bevinden. Er kan hier dus geen sprake zijn van discriminatie.

3.2.1.3. De verzoekende partij doet in haar **memorie van wederantwoord** gelden dat het gelijkheidsbeginsel niet een absolute of feitelijke gelijkheid vereist, doch slechts een juridische gelijkheid, zodat ongelijke toestanden ook op een ongelijke wijze kunnen worden behandeld.

Opdat aan de eis van de juridische gelijkheid zou zijn voldaan is het nodig dat :

- al degenen die zich in dezelfde feitelijke toestand bevinden op dezelfde wijze worden behandeld;
- geen onderscheid wordt gemaakt dat door andere grondwettelijke of internationale regels verboden is;
- geen onderscheid wordt gemaakt dat willekeurig is.

De verzoekende partij houdt voor dat het gemaakte onderscheid willekeurig is.

Het verbod van willekeur wordt geschonden wanneer een onderscheid wordt gecreëerd dat zonder verband is met de aard of het doel van de te regelen materie.

In casu is de juridisch relevante categorie de categorie van verstrekkers van prestaties van klinische biologie.

Deze categorie vormt één juridische en voldoende gespecificeerde entiteit.

Hun maatschappelijke taak bestaat in het leveren van prestaties van klinische biologie.

Zij hebben hiervoor recht op een vergoeding volgens het overeengekomen tarief.

Dit tarief dient alle kosten en het ereloon te dekken per aanvraag.

De door de Koning uitgewerkte regeling heeft tot doel een rechtmatige vergoeding toe te kennen aan beide categorieën van laboratoria.

Evenwel het gekozen criterium, met name “recht hebben op een deel van het forfait in verhouding met de bedragen van de verrichte verstrekkingen” houdt geen rekening met het door het primair labo te dragen primaire kosten.

In die zin wordt de juridische gelijkheid binnen eenzelfde categorie van rechtsonderhorigen geschonden door aan een deel een gereguleerd recht toe te kennen, dat niet verantwoord en niet proportioneel is aan het beoogde doel en derhalve willekeurig is.

3.2.1.4. De **verzoekende partij** stelt in haar **laatste memorie** dat om uit te maken of er schending is van het gelijkheidsbeginsel de gereguleerde categorie in ogenschouw genomen dient te worden.

Deze categorie omvat in casu diegenen die prestaties leveren in de ambulante sector van de klinische biologie.

Het bestreden besluit kan onmogelijk discriminerend werken binnen ofwel de categorie van de primaire laboratoria ofwel binnen de categorie van de secundaire laboratoria.

Immers het bestreden besluit regelt de relatie/omvang van het recht op vergoeding tussen enerzijds de primaire en de secundaire laboratoria.

Meer bepaald dient in het tweede middel onderzocht te worden of het uitgewerkte vergoedingssysteem voor eenzelfde verstrekking van klinische biologie in de mate dat deze al dan niet in onderaanneming wordt uitbesteed, een gelijke vergoeding vooropstelt.

In de mate dat zij een verschillende vergoeding vooropstelt, dient de discriminatie niet arbitrair te zijn en proportioneel te zijn aan het beoogde doel.

Het doel in casu kan niet anders zijn dan aan de beide operatoren het recht op een redelijke vergoeding te garanderen.

De verzoekende partij komt tot het besluit dat de discriminatie van het onderscheiden recht op vergoeding voor zover men al dan niet in onderaanneming werkt, niet gebaseerd is op objectieve, redelijke en niet-arbitrair gekozen elementen en niet in verband staat met het nagestreefde doel en derhalve niet kan gejustificeerd worden.

Het uitgewerkte vergoedingssysteem discrimineert de primaire laboratoria daar zij van een negatief betalingsregime, minstens van een veel minder gunstig betalingsregime genieten dan de secundaire laboratoria voor het verrichten van dezelfde prestaties.

3.2.2. Bespreking

Overwegende dat het middel tot zijn essentie herleid een ongeoorloofde discriminatie ontwaart in de vaststelling dat de primaire laboratoria hun primaire kosten ten gevolge van het bestreden besluit niet meer vergoed zullen zien; dat hoger, onder punt 1.3, werd vastgesteld dat die primaire kosten -per definitie zelfs- eigen zijn aan de primaire laboratoria; dat de aangeklaagde regeling dan ook geen betrekking heeft op vergelijkbare situaties; dat het gelijkheidsbeginsel er uit dat oogpunt bekeken dan ook niet door geschonden kan zijn; dat het middel ongegrond is;

3.3. Derde middel

3.3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen de volgende argumenten ontwikkelen:

3.3.1.1. De verzoekende partij voert in een derde **middel** de schending aan van artikel 7 van het Decreet d'Allarde tot afschaffing van het gildenwezen van 2-17 maart 1791 en van artikel 11 van de Grondwet, omdat het bestreden koninklijk besluit op een ongrondwettelijke wijze de vrijheid van handel en nijverheid beperkt.

Het bij artikel 3 van het bestreden besluit gereguleerd vergoedingssysteem verhindert een primair laboratorium om op een bedrijfseconomische en financieel verantwoorde manier het laboratorium te besturen, te investeren en de werkgelegenheid in de onderneming te garanderen.

Bovendien houdt het bestreden artikel 3, lid 1, van het koninklijk besluit een schending in van het algemeen principe volgens het welk men niet kan verplicht worden te handelen met verlies.

Een principe dat concreet gestalte kreeg in artikel 40 van de wet op de handelspraktijken van 14 juli 1991, met name het verbod te verkopen met verlies.

De verzoekende partij meent gedwongen te worden diensten en prestaties met verlies, minstens aan niet rendabele prijzen, te leveren en/of te verkopen omdat zij als primair laboratorium verplicht wordt het geïnde forfait door te storten aan het secundair laboratorium, zonder dat in bepaalde gevallen de primaire kosten van de verzoekende partij zijn gedekt.

Bovendien schendt het artikel 3 van het bestreden besluit artikel 11 van de Grondwet, volgens het welk alle burgers gelijk zijn t.o.v. de publieke lasten, doordat aan het primair laboratorium verlieslatende prijzen worden opgelegd zonder vooraf een passende en billijke schadeloosstelling toe te kennen.

3.3.1.2. De verwerende partij repliceert in haar **memorie van antwoord** dat het derde (en tevens het vierde) middel in feite is gesteund op de bewering dat artikel 3 van het bestreden koninklijk besluit het laboratorium van de verzoekende partij verlieslatend zou maken, tenminste voor wat betreft de verstrekkingen van klinische biologie, die door haar in onderaanneming dienen te worden gegeven.

Dit verlies zou het gevolg zijn van de primaire kosten die het laboratorium moet dragen in verband met de verstrekkingen die zij in onderaanneming moet geven.

Wat de verzoekende partij echter bestempelt als primaire kosten, blijken voor het grootste deel kosten te zijn die de verzoekende partij draagt, zonder dat zij daartoe enige verplichting heeft.

Bovendien is het de keuze van de verzoekende partij om een aantal van de dienstverleningen, zoals o.m. het ter hand stellen van het materiaal voor afname van stalen en vervoers- en personeelskosten, gratis te verstrekken.

Ook het feit dat de verzoekende partij beroep doet op onderaannemers, heeft te maken met het soort van laboratorium dat zij uitbaat, en waarvan zij zelf de gevolgen moet dragen.

De verwerende partij besluit dat het artikel 3 van het bestreden koninklijk besluit niet aan de basis ligt van het beweerde verlies, waarop de verzoekende partij zich steunt om de kritieken te formuleren, die het voorwerp uitmaken van het derde (en het vierde) middel.

3.3.1.3. De verzoekende partij herhaalt in haar **memorie van wederantwoord** dat zij verplicht is te werken met verlies, terwijl eenieder die een professionele activiteit uitoefent het recht heeft hiervoor de op voorhand vastgestelde redelijke vergoeding te ontvangen met inbegrip van een redelijke winst, teneinde hem in staat te stellen overeenkomstig normale bedrijfseconomische regels de continuïteit te verzekeren van de onderneming en de werkgelegenheid die de onderneming biedt, en teneinde redelijk verantwoorde inkomsten te verwerven uit de door haar gerealiseerde nijverheid en geleverde diensten;

3.3.1.4. De **verzoekende partij** stelt in haar **laatste memorie** dat het bestreden koninklijk besluit geenszins de tegemoetkoming van de ziekte- en invaliditeitsregeling regelt, maar integendeel de vergoeding, voor verstrekkingen van klinische biologie in geval van onderaanneming, tussen twee laboratoria verdeelt.

Door reglementair een verdeling van de vergoeding op te leggen, wordt op rechtstreekse wijze ingegrepen in de uitbating van een laboratorium, vermits de verdeling van de tegemoetkoming de kosten/vergoedingstructuur van een laboratorium beïnvloedt, en derhalve de handel en nijverheid van het laboratorium beperkt.

Verder benadrukt de verzoekende partij dat zij niet akkoord gaat met de zienswijze dat bepaalde kosten die zij nu draagt, handelingen betreffen die zij niet verplicht is te stellen of niet verplicht is gratis te stellen.

Zonder deze handelingen zou het immers onmogelijk zijn de eigenlijke intellectuele prestatie te leveren.

De honoraria omvatten echter de volledige vergoeding, zowel voor de primaire kosten als voor de intellectuele prestaties.

De verzoekende partij mag geen andere honoraria aanrekenen noch aan de patiënt, noch aan de geneesheer, noch aan het secundair laboratorium;

3.3.2. Bespreking

Overwegende dat de vrijheid van handel en nijverheid geenszins wordt beperkt door een regeling die, zoals blijkt uit het hoger geciteerde artikel

34quaterdecies, in wezen betrekking heeft op de tegemoetkoming van de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering in bepaalde verstrekkingen ; dat de betrokken regeling de verzoekende partij geen verplichting oplegt om te werken met verlies, laat staan om te “verkopen met verlies” ; dat het bestreden besluit uiteraard ook geen onteigening inhoudt ; dat het middel **niet gegrond** is;

3.4. Vierde middel

3.4.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen de volgende argumenten ontwikkelen :

3.4.1.1. De verzoekende partij voert in een vierde **middel** de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de regel van de proportionaliteit, het verbod van willekeur en het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals verwoord in de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek.

Zoals in de andere middelen reeds gesteld, en in het bijzonder ingevolge de in het derde middel ontwikkelde argumenten is een primair laboratorium verplicht stalen in onderaanneming uit te besteden, terwijl het bestreden koninklijk besluit verhindert dat het primair laboratorium voor de primaire kosten een vergoeding ontvangt.

De Koning dient zijn taak uit te oefenen met een zodanige mate van zorgvuldigheid ten aanzien van degenen, wier belangen bij de taakuitoefening kunnen betrokken zijn, dat deze belangen niet onnodig worden geschaad.

Bovendien ontbreekt iedere motivering en is het koninklijk besluit blijkbaar genomen zonder de minste bekommernis omtrent de gevolgen van de genomen maatregel.

In de mate dat de door de Koning uitgewerkte regeling tot doel heeft een rechtmatige vergoeding toe te kennen aan beide categorieën van laboratoria schiet de genomen maatregel haar doel voorbij.

Het aangewende criterium “recht hebben op een deel van het forfait in verhouding met de bedragen van de verrichte verstrekkingen” houdt geen rekening met het door het primair laboratorium te dragen primaire kosten en de kans op niet-recuperatie van de door de patiënt verschuldigde bedragen.

De belangen van de categorie van de primaire laboratoria worden derhalve op kennelijk onredelijke wijze geschonden.

Deze reglementering is dan ook niet conform met de beginselen van behoorlijk bestuur.

3.4.1.2. De verwerende partij ontwikkelt in haar **memorie van antwoord** voor het vierde middel dezelfde argumenten als voor het derde middel.

3.4.1.3. De verzoekende partij stelt in haar **memorie van wederantwoord** dat er hoe dan ook specifieke kosten moeten gemaakt worden alvorens men de eigenlijke intellectuele prestatie kan leveren.

Het bestaan van dergelijke kosten wordt bovendien expliciet door de wetgever erkend in artikel 34duodecies van de Z.I.V.-wet, dat als volgt luidt :

“De Koning bepaalt, na advies van de bevoegde technische raad, dat moet worden uitgebracht binnen de dertig dagen na het verzoek, de in artikel 23, 1°, d en 3° bedoelde verstrekkingen waarvoor de honoraria die voortvloeien uit de in artikel 24 bedoelde nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen in twee delen wordt gesplitst, waarvan het eerste overeenstemt met de vergoeding voor de intellectuele handeling van de zorgverlener en het tweede met de dekking van de kosten die nodig zijn voor en veroorzaakt worden door de uitvoering van die verstrekkingen”.

Aangezien de wetgever expliciet “een dekking van de kosten die nodig zijn voor en veroorzaakt worden door de uitvoering van die verstrekking” erkent in hoofde van de verstrekkers van prestaties van klinische biologie, kan niet betwist worden dat zij de verplichting heeft deze kosten te dragen.

Bepaalde prestaties, die aanleiding geven tot primaire kosten, dienen ontegensprekelijk door het primair laboratorium te worden uitgevoerd.

Aangezien het derhalve onmiskenbaar is dat het primair laboratorium primaire kosten heeft en verplicht is deze te dragen, schendt de

bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur, wanneer dit systeem geen vergoeding voorziet voor deze primaire kosten.

3.4.1.4. De **verzoekende partij** herhaalt in haar **laatste memorie** dat door de uitgewerkte reglementering het primair laboratorium wordt verplicht met verlies te werken en dus wordt gesanctioneerd, terwijl het de bedoeling is een correcte vergoedingsregeling uit te werken, zodat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, worden geschonden;

3.4.2. Bespreking

Overwegende dat, zoals reeds hierboven werd gesteld, het bestreden besluit de verzoekende partij geenszins verplicht om bepaalde handelingen en of activiteiten, zoals de door die partij bedoelde “primaire” handelingen, gratis te stellen of haar belet die handelingen te stellen; dat de opgelegde verdeling van de forfaitaire honoraria tussen de beide categorieën van labo’s, rekening houdend met het feit dat de secundaire labo’s verstrekkingen uitvoeren voor de primaire labo’s, geenszins onredelijk of willekeurig is, en evenmin het meervermelde artikel 34quaterdecies schendt ; dat de verzoekende partij niet vermag voor het eerst in haar memorie van wederantwoord een schending van artikel 34duodecies in te roepen; dat de verzoekende partij niet aantoont dat het gebeurlijk feit dat bepaalde primaire kosten in geval van onderaanneming moeten gedragen worden hetzij door haarzelf, hetzij door haar cliënten, kennelijk onredelijk is of getuigt van kennelijk onbehoorlijk bestuur; dat het middel **niet gegrond** is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien oktober tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.